

Konstantin Biebl: *Ludvík*

Ludvíku, šlapu po osiřelé trávě,
u polních myslivců
a pionýrů
kolik nás padlo na Píavě?

Zelený klobouk, ten zůstal na hladině,
i tvoje housle a knihy doma v skleníku,
viněta žloutne na burgundském víně
a ty se nevracíš, Ludvíku.

Doufali v okna, věřili v dveře na zámku,
a že jsi nešel, osiřel park i dvůr,
jen černý kocour pod jasanem v altánku
sedá na klíně madame Pompadour.

Tvůj otec býval obávaným zahradníkem
na stráži melounů a fazolí,
mladé růže jako sám lékař obvazoval lýkem
a v noci hlídal s nabitou pistolí.

V kropicí konvi nosil sladkou vodu
a zaléval jahodové záhony.
Ludvíky zvali se všichni z toho rodu.
Ludvík, dítě, chodíval se mnou na hony.

V křoví se plazil, tichá a pružná kuna,
byl lovcem perliček a lesních sluk.
Nad jeho hrobem v noci sklenula se luna.
Indiánský luk.

(ze sb. *Zlatými řetězy*, 1926)